

DRAUGAS

PART TWO
RELIGIOUS SECTION

LAIVAS.

Trečiasis Sekmadienis po Sekminių.

MISIŲ LEKCIJA IŠ ŠV. PETRO PIRMOJO LAIŠKO 5, 6-11.

Mylimiausieji: Nusizeminkite po galingą Dievo ranką, kad jus išaugtintų aplankymo metu: visą savo susirpinimą perkeldami ant jo, nes jis rūpinasi jumis. Bukite blaivūs ir budėkite: nes jūsų priešas velnias, lyg riaumojantis liutas suka aplinkui ieškodamas ką praryti: jam atsispirkite budami stiprus tikėjimu: žinodami, kad tas pats kentėjimas teks jūsų brolybei esančiai pasaulyje. Bet visokios malonės Dievas, kuris mus Kristuje Jėzuse pašaukė į savo amžinąją garbę, kuomet truputį pakentėsime, pats atbaigs pastiprįs ir suvirtįs, Jam garbė ir valdžia per amžių amžius. Amen.

Lekcijos Paaškinimas.

Pirmąjį savo laišką šv. Petras rašė Ryme baisiojo persekiojimo metu. Tada krikščionims reikėjo nuolatai būti pavojuje, nes kasdien galingi Rymo valdininkai galėjo sumti krikščionis ir padavę teismams pradžūdyti. Tokis gyvenimas krikščionims buvo skaudus. Bet jis drauge buvo ir negarbingas, nes krikščionys tapo visai neteisingai priskaityti prie piktadarbių. Lengva suprasti, kaip liudna tada buvo krikščionims!

Šventasis Petras apaštalas, visų krikščionių tėvas, patarė jiems būti kantriems ir paguodė juos, pamokindamas kaip turi apseiti. Jis sako, kad krikščionys nusizemintų tai yra, taip pat kantriai atkeltų savo dvasios paniekimą, kaip atkeldavo kuno pavojus.

Nors pirmieji krikščionys buvo angštos doros asmenys, bet ir jie buvo žmonės. Ir jiems užeidavo minčių, ar neverta susitarti patiems, ar nesuderinti su kitais valdžios skriaudžiamais, ir ar nenuverti nedorų asmenų rankose esančios valdžios. Tas savo dvasios vaikų mintis žinodamas šventasis Petras sako, kad tie sumanymai yra klaidingi. Nėra reikalo krikščionims nuverti nesąžiningą prispaudėjų valdžią. Išsiuosavimas ateis, bet krikščionys turi pakentėti iki jam ateinant. Ne patys skriaudžiamieji turi padaryti pasaulio valdžios permainą, o palaukti kol Dievas leis. "Tą savo susirpinimą perkeldite ant Jo, nes jis rūpinasi jumis." Viešpatijų valdžios permainos susideda iš tokių plačių ir iš tokių didelių priežasčių, kad visos žmonių gentys protai ir pastangos yra permaži tokioms permainoms daryti. Jei kartais susibūreliai ir padaro viešpatijos valdymo permainų, tai tos permainos buvo kenksmingos, kol jos nebūva savaimė nusirpusios. Kada jos nusirpsta, tada jos ir įvyksta nedarydamos žalos, tik atvesdamos naudos.

Kada vienai žmonės persekioja kitus, kada pavaldiniai kenčia nuo valdžios kruvinių skriaudų, tada velnias ypatingai rūpinasi pagriebti į savo nagus ir skriaudžiamuosius. Jis suplėšo daugiau dušių negu riaumojantis liutas sudrasko mažų žvėrelių. Tada, žmonėms reikia būti ypatingai budriems ir nesidėti su kurstytojais žadančiais pagerinti varguolių gyvenimą valdininkų žudymu. Tomis ir tokiais priemonėmis žmonių vargai nemažėja.

Bet reikia didelio ir stipraus tikėjimo, kad galėjus apsikentėti persekiojimą laikui, kad neprisidėjus prie tų, kurie sutaria nuverti neteisingą valdžią. Šv. Petras mokina krikščionis turėti to stipraus tikėjimo. Jis sako, kad tas pats kentėjimas teks jūsų brolybei esančiai pasaulyje. Tų žodžių reikšmę sunku suprasti. Veikiausiai šv. Petras mintį šitaip: persekiojimai didina brolybę tarp tų, kuriems šiame pasaulyje priscina kentėti. Brolybė yra taip brangus daiktas, kad ir kentėjimai naudingi, jei tik jų daugina. Iš tiesų niekuomet žmonėse nebuvo tiek daug brolybės, kaip tada, kada krikščionys kentėjo persekiojimų.

Šv. Petras nenuteisina persekiojimus, o tik persekiojamus paguodžia, kad jie būtų kantresni ir matytų savo kantybės naudą. Jis jiems primena teip-gi prižada amžinosios garbės džiaugsmus, daug didesnius už žemės kentėjimus ir vargus.

Apaštalas tuos kentėjimus vadina mažais, nors jis buvo matęs, kaip Nerono laikais valdžia tukstančius krikščionių žudė degindama ir draskydama. Maži tie kentėjimai būdavo vien delto, kad jie patekdavo keletą dienų, o kankinimas suteikdavo daugaus linksmybes nesibaigiančias niekuomet ir didesnes, negu iškalba gali apsaityti.

Šv. Petras sako, kad kentėjimai yra krikščionių pradėtas geras darbas. Jį užbaigia Dievas sustiprindamas, patvirtindamas ir pagerindamas tą, kas žmogaus pradėta.

Kada šv. Petras tuos pamokimus rašė, tada jo žodžiai galėjo išrodyti esą tiktai nuoširdus ir teisingas pamokinimas. Pradžius beveik devyniolikai šimtų metų jau matyt, kad tas pamokinimas buvo beveik pranašystė. Krikščionys perleido apie dešimtį persekiojimų nekariaudami su persekiotojais, ir tie persekiotojai žuvo visiškai. Neikokia ginkluota revoliucija nebutų galėjusi jų panaikinti taip pilnai.

Persekiojamų kantrybė yra pavojingiausias persekiotojų priešas. Taip Dievas sutvarkė. Jam tebūnie garbė per amžius Amen.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. LIUKO 15, 1-10.

Anuo metu artindavosi prie Jėzaus muitininkai ir nusidėjėliai, kad klausytų jo. Ir parizėjai su raštininkais mums davė tardami: kad šis priima nusidėjėlius ir valgo su jais. Ir pasakė jiems šitą prilyginimą tardamas: Kuris jūsų žmogus, turėdamas šimtą avių ir jei-gu jų vieną praganytų, ar-gi nepalikta devyniasdešimt devynias lauke ir neina pas aną prapuolesią, kol randa ją? Ir radęs ją užsideda linksmas sau ant pečių: ir parėjęs namo suaukia draugus ir kaimynus, sąkydamas jiems: Sveikinkite mane, nes radau savo prapuolesią avį. Sakau jums, kad teip ir danguje bus džiaugsmo del vieno nusidėjėlio atgailą darančio, negu del devyniasdešimt devynių teisingų nereikalingų atgailos. Arba kuri moteriškė turėdama dešimtį drachmų, jei pamestų vieną drachmą, ar neuždega žiburį ir nešluoja namą ir neieško rupeštingai kol atranda? Ir atradusi suaukia drauges ir kaimynes tardama: Sveikinkite mane, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi? Teip sakau jums, bus džiaugsmo Dievo Aniuoluose del vieno nusidėjėlio, darančio atgailą.

Evangelijos Paaškinimas.

V. Jėzus sakydavo tuos pačius žodžius visiems savo klausytojams, bet ne visi klausytojai vienaip pasinaudodavo jais. Geri žmonės Išganytojo pamokslų paklausę pasidarydavo dar geresni, nes jų širdys iš Kristaus kalbos imdavosi gerumus ir tų gerumų rasdavo daug. Blogi žmonės trokšta blogumų ir jų ieškodavo Išganytojo pamoksluose. Nerasdami blogumų juose turėdavo patys imti blogumą iš savo širdies, brukti į V. Jėzaus kalbą. Tam tikslui visą Išganytojo pamokslą reikėdavo iškreipti. Blogieji žmonės yra papratę kraipyti gerų žmonių kalbas ir gadinėti jas. Taip darydavo ir parizėjai.

Mūsų laikai yra kitoki, bet žmonių širdys ir prigimtis tebėra tos pačios. Ir dabar žmonės geriausiai pasakymą moka ir bando sugadinti įbrukdami į jį iš savo širdies pasisemtą blogumą. Kartais žmogus jaučia savo blogumą, bet dažnai neįaučia, tik ją neįjaučia savo širdyje. Bet kas nori, tas gali save apsaugoti nors tiek, kad bloguma jo neapimtų. Todėl kiekvienas ateinantis į bažnyčią turėtų pats persižūrėti savo sąžinę, ar joje nėra blogo palinkimo. Jei kam V. Jėzaus mokslas skelbiamas Bažnyčioje nepatinka, tai ženklas, kad širdyje yra nematomo sugedimo. Tada reikia gerai perkratinti savo sąžinę ir nuoširdžiai atlikti išpažintį.

Išganytojas susidėdavo su nusikaltėliais. Geri žmonės džiaugdavosi tuomi, blogi kaltindavo už taitai V. Jėzų. Gerieji matydavo, kad V. Jėzus susidėdavo su nusikaltėliais, tie nusikaltėliai liaujasi blogai darę ir tampa gerais. Taip Magdelena tapo šventąja, Mateušas arba Levi pašlovė tarnavęs pinigams ir apaštalu tapo, Zakėjus atitaisė skriaudas. Blogieji žmonės, nors turi sveikas akis, bet nemoka ar nenori matyti gerų daiktų. Delto blogieji žmonės nematydavo, kad V. Jėzus susidėdavo su nusikaltėliais pataiso juos.

Kartais Dievo tiesa buva taip šviesi, kad priverčia ir bloguosius pamatyti, jog susidėdavo su nusikaltėliais gali padaryti dušioms naudos ir Dievui garbės. Tada blogasis žmogus ir šitą gerumą moka sugadinti, nes ima bičiulinti su paleistuviais ir sūkčiais visai nemanančiais pasitaisyti. Draugaudamas su jais blogasis žmogus nei nebando juos vesti į gerumą, bet veidmainingai dangstosi Išganytojo pavyzdžiu.

Tai-gi mums reikia šitaip apseiti: nepaikime kitų žmonių matydami juos susidedant su nusikaltėliais. Patys su viešais nusikaltėliais susidėdime tiek tada ir tiek, kada ir kiek galime juos pataisyti. Jog ir V. Jėzus susidėdavo su muitininkais, nes juos pataisydavo, bet nesidėdavo su parizėjais, nes jų pataisyti negalėdavo. Nors jis buvo Visagalis Dievas, bet nenorinčių tapti gerais negalėjo pagerinti.

Rengiamiesi kitus taisyti žiūrėkime, kad patys nesugestume. Bloguosius gali taisyti tie, kurie turi daugiau geros jėgos negu blogieji blogosios. Tankiai mergina, budama gera katalikė, išteka už ištvirkusio laisvamano vyro. Ji tikisi ištekęsusi jį padaryti kataliku, o po kelių metų pasirodo, kad jis ją paverčia laisvamane ir ištvirkėle. Jeigu kas prie dviejų vienos virvės galų pririša du svarsčius ir tą virvę iškabina ant kartės, tai virvė nukrinta į tą pusę, kurioje buva sunkesnis svarstis. Teip pasidaro ir su žmonėmis. Jei-gu moterystėje vyras turi daugiau blogumo, o pati mažiau gerumo, tai abudu tampa blogi. Jei-gu pati turi daugiau gerumo negu vyras blogumo, tai ji visuomet išlieka gera, bet vyrą padaro geru tik tuomet, kada jis nori. Nėra tokios galybės, kuri nenorintį galėtų padaryti geru.

Jaunas asmuo prieš stosiant į moterystę niekuomet negali žinoti, ar blogoji pusė turi mažiau blogumo, ar panorės pereiti į gerumą. Delto jauniems niekuomet nepatariame dėtis į moterystę su blogais. Geroms merginoms nepatariame tekėti už blogų vyrų, nei geriems vyrams nepatariame vesti blogų pačių. Nes ir V. Jėzus, nors gerumo turėjo daugiau negu parizėjai turėjo blogumo, bet su parizėjais nedraugavo delto, kad parizėjai nenorėjo tapti gerais.

Visus apaštalus V. Jėzus pats pakvietė apaštalauti, bet niekur nėra pasakatyta, kad Jis būtų šaukęsi Judošius. Judošius, veikiausiai pats prisilpė prie V. Jėzaus. Išganytojas jo neatstumė, kaip neatstumdavo nuo savęs nei vieno kaltininko. Ne butų atstumęs nei parizėjų, jei jie būtų artinęsi prie Jo. Jis ne varydavo jų šalin, kuomet jie įsikverbėdavo į Jo klausytojų tarpą. Judošiams blogumas negalėjo kenkti V. Jėzaus gerumui, nes Išganytojo gerumas buvo daug didesnis negu Judošius blogumas. Kada mes pamatome blogų žmogų besigretinant prie mus ir nežinome ar jo blogumas nėra didesnis už

mūsų gerumą, kada nematome jo einant geryn, tada mums reikia apsaugoti save, kad neišvirstume blogais. Jei kitaip apsisaugoti negalime, tai turime pasitraukti, nes pats Išganytojas mokino: "Jei tavo dešinė ranka piktina tave nukirsk ją ir numesk šalin." Lengviau mums atsitraukti nuo pavojingų pažinčių negu nusikapoti sau rankas.

Trumpai suimdami šios Evangelijos pamokinimus atsižinkime: 1) nekaltinti kitus už susidėjimą su nusikaltėliais, 2) saugokimės susidėti su ištvirkėliais, kad patys neištvirkume, 3) nesiptykime V. Jėzaus žodžiais, bet jei jie mums kartais nepatinka, tai peržiūrėkime savo sąžinę, kad joje neliktų slapto sugedimo.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Katalikiškos Mokyklos Amerikoje.

Balandžio pradžioje Katalikų Gerovės Taryba Washingtone paskelbė, jog katalikiškos augštojo mokslo įstaigos yra abejos lyties studentų 18,891. Ta skaitlinė neapima sekundarių skyrių kolegijose nei dvasinių seminarijų, bet apima seserų (vienuolių) kolegiją prie katalikiškojo universiteto Washingtone.

Sekundariuose kolegijų skyriuose yra 15,566 vyrų ir 2,385 merginos. Visose kolegijose su visais skyriais yra 37,880 studentų abejos lyties.

Sv. Liudviko universitetas turi daugiausiai vyrų studentų, butent 1,430, paskui eina Georgetown College su 1032 studentais. Trečią vietą užima Fodham University New York'e su 876 studentais, ketvirtą De Paul University Chicagoje su 800.

Viso labo katalikiškų kolegijų vyrams Amerikoje 74; daugiau negu trečdalis jų, nes 25, veda tėvai jezuitai.

Skaitant sulig valstijų Illinoiso užima pirmą vietą, nes turi 9 katalikiškas kolegijas vyrams, New-Yorko vieta yra antra, nes turi 8, trečioji tenka Philadelphiai, kuri turi 6. Ohio ir Maryland turi po 4; Kalifornija, Kansas, Texas ir Wisconsin turi po tris.

Kolegijos merginoms mažiau turi studentų. Trinity College Washington'e turi 306 studentes, New Rochelle, N. J. turi 302, St. Mary College, Monroe, Mich. turi 262, ir S. Mary's of the Woods Indianos valstijoje turi 260.

Lietuviai turi tik vieną augštąją mokyklą (High School). Prie jos yra ir pirkybos skyrius. Ta mokykla su savo skyriumi yra vien tik mergaitėms. Ji yra Chicagoje prie šv. Kazimiero vienuolyno ir vadinasi St. Casimir's Academy. Joje abiejose skyriuose yra 38 studentės. Jos nepriskaitytos prie 5,710 katalikų studentų, apie kurias turėjo žinių Katalikų Gerovės Taryba.

Ta Taryba turėjo žinių ne iš visų moteriškų augšto mokinimo įstaigų, o tik iš 23, ir ne iš visų valstijų, o tik iš 30.

Iš tų nepilnų skaitlinių matome, kad vyrų studentų katalikų apie 32,170, o merginų beveik šešysyk mažiau, nes tik 5,710.

Moterystė paveržia merginas nuo augštesnio mokslo. Vyrai-moterystėn stoja dažniausiai po 25 metų, kada jie jau pabaigę studentavimo laiką. Kol tas skirtumas bus, tol vyrai vadovaus pasaulio gyvenime.

VOKIETIJA.

Berlynas, Vokietija. Breisgarijos Freiburge mirė Vokietijos Katalikiškų Labdarininkų Draugijų susivienijimo pirmininkas kun. Werthmann. Pirmininku jis išbuvo 25 metus, įkurė laikraštį "Caritas" (Meilė) ir neapsakomai daug naudos padarė įvairiems vargšams. Jis mirė išgyvenęs 63 metus. Jau sirgdamas paskutine liga jis lovoje gulėdamas dalyvavo posėdėje, į kurią buvo susvažiavę delegatai iš visos Vokietijos.

Prieš prelatui Werthmanui mirsiant su juo matėsi Chicago's Arkivyskupijos kunigas prelatas Pranciškus Rempe. Jis atstovauja Amerikos vyskupus Vokietijoje. Jis pagarsino gavęs iš Chicago's \$100,000 ir iš St. Louis \$70,000 vargdieniams šelpti. Kiek atneš kitų vyskupijų rinkliavos dar nėra žinios. Lietuvių bažnyčiose surinktos pinigų prelatas Rempe įteikė žemaičių vyskupui, kad pasidalintų su kitais Lietuvos vyskupais ir kiekvienas teiktų savo vyskupijos pavargėliams. Kiti tos rinkliavos pinigai padalinti teip pat Vokietijos vyskupams. Pralotas bekalbiamas po Vokietiją pastebėjo, kad Hoover'io padarytoji rinkliava, į kurią savo aukas dėjo ir katalikai Europoje tapo paskaityta į kvakerių nuopelnus.

ŠVEICARIJA.

Bernas, Šveicarija Pagarsintas 1920 metais įvykęs žmonių sąrašas. Jis parodo, kad viso labo žmonių Šveicarijoje yra 3,883,700; tame skaičiuje protestantų yra 2,217,596; katalikų 1,528,002; senkatalikų arba nezalezninkų 56,250; žydų 20,951.

Kardinolas Daugherty atvežė Popiežiaus Palaiminimą Seserų kolegijai Philadelphiaje.

Mielasirdystės Seserų (Sisters of Mercy) turi savo Konventą Philadelphiaje apie 500 aliumnių. Subatoje, Gegužio 21 dieną, prasidėjo pamaldos jų vienuolyno. Kun. J. Flood mokyklų direktorius davė palaiminimą su švenčiausiu. Tose išskirtinėse dalyvavo ir kardinolas Daugherty, kuris suteikė Popiežiaus Palaiminimą.

Notre Dame. Jau ketvirtį metų, kaip čionai yra vasariniai kursai, kurie š. m., prasidės Birželio 27, baigsis Rugpj. 6 d.

Čekuose Katalikai atbunda Čekuose daug yra skizmatikų, kurie paskutiniu laiku taip įsibrausino, kad pradėjo grobti katalikų bažnyčias ir jas versti cerkvėmis. Kovo 6 dieną 1921 m. Dvor Kralovy miestelyje atskalonai įsiveržė į bažnyčią ir norėjo ją užvaldyti, išvijus iš tenai katalikų kunigą. Katalikai pajutę, kad jų bažnyčia pagrobta, išvaikė plėšikus, nors ir valdžios atstovai palaikė atskalonus. Kovo 13 dieną, 1921 m., tas pats atsitiko Vodnany, Nove Miesto ir Kreiu miestuose. Pačiame Pragos mieste atskalonai tris kartus norėjo atimti nuo katalikų šv. Antano bažnyčią, bet susirinkę katalikai atmušė visus atskalonų pasikėsinimus.

Strasburgo majoras socialistas nori pašalinti tikybos mokymą iš mokyklų. Geg. 15 d. jis išleido aplinkraštį, kuriame įsakė pašalinti iš mokyklų tikybos pamokas. Strasburgo vyskupas Ruch visoms Alzacijos bažnyčioms išsiuntė raštą pasmerkiantį Strasburgo majoro pasielgimą. Vyskupas atsišaukė taipgi į tėvus aiškinamas tų katalikų pareigas mokyti savo vaikus tikėjimo, ir jokia civilė valdžia tos teisės negal nuo jų atimti.

Prancūzų katalikės moters gina šeimynos gyvenimą, ir tikėjimą. Paskutiniame "Action Sociale de la Femme" susirinkime Paryžiuje apsiėmė gyvas moterų reimas krikščionystės šeimynose, draugijose ir viešame gyvenime. Delegaciją iš visų kraštų buvo į 300. Žymiausias delegatės: iš Italijos Princesa Ginstiniani Bandini; iš Ispanijos Lazaro ir Rogla; iš Anglijos Les, Cotton ir Fitzgerald, iš Holandijos Stenberg; iš Luxemburg Koliz iš Amerikos. Miss Alexandrine Acerbonic.

Toledo katalikai organizuojasi. Gegužio 19 dieną Toledoje buvo tautiškas katalikų vyrų ir moterų susirinkimas. Kalbėjo vyskupas Schrembs. Kunigų buvo virš 50.

Generolo Balfourier kalba. Paryžiuje Gegužio 15 d. 1921 m. buvo susirinkęs komitetas išrinktas statyti Dormans "Tautos Padėkos Kopyčią". Generolas Balfourier dėkojo Prancūzų vadams, kurie nuveikė priešą ir prisiminė prezidento Hardingo Gruodžio mėnesyje 1920 kalbą, kurioje prezidentas stebis, kad pradedant vykdyti Europoje taiką, atmeta Visagaliui Dievui padėką.

Katalikai mini poeto Dante's darbus. Italas Dante buvo didžiausias iš poetų 14 šimtmečiui. Jisai aprašė Dievo gražybę ir galybę savo veikalė "La Divina Comedia". Ilanar sukako 600 metai kaip Dante buvo atvažiavęs į Paryžių ginti savo moksliską tezę Paryžiaus Universitete. Apeigos prasidėjo mišiomis šv. Severino bažnyčioje, į kurias atsilankė Kardinolas Dubois ir daugelis Paryžiaus Universiteto profesorių.

Eucharistijos Kongresas Vyskupas J. Schrembs šaukia Eucharistijos Kongresą ant Rugpjūčio 10 ir 11 d., į San Francisco. Paskutinis Kongresas buvo Philadelphiaje, kur dalyvavo 550 kunigų iš įvairių dalių Amerikos.

Mirė Arkivyskupas W. Benzler. Arkivyskupas W. Benzler gimė Westfalijoje. Pabai-
ges mokslus vietinėse moky-
klose, įsai mokinosi Insbruke.
Paskui įstojo į Benediktinus.
Popiežiaus buvo paskirtas
Mezo vyskupu ir buvo savo
valdinių mylimas už gnyimą
katalikų tikėjimo. Kaizeris
liepė palaidoti vieną proteston-
ą katalikų Fameek kapinėse.
Ark. Benzler viešai užprotes-
tavo prieš tokį pasielgimą. Jo
draša Lorraine provincijos
kunigai pradėjo šaktyti pamok-
slus Praneuzams jų kalba,
nors visa pasaulinė Vokietijų
administracija tam priešinosi.

Vokiečių buvusi imperatorė pasižymėjo labdarybe. Augus-
ta-Viktorija Kaizerio pati
neseniai mirė. Nors ji buvo
protestonė ir nekentė katali-
kų, bet pasižymėjo labdarybės
darbais — kaip pažymi Vo-
kietijos katalikų laikraščiai.

**Vienuolės duoda didelę pa-
gelbą Vokietijos našlaičiams.** Iš Berlyno pranešta, kad Sv.
Juozapo Sesers prižiūri ligoni-
nius Berlyne ir jo priemies-
čiuose; įsteigė penkis namus
našlaičiams.

**Nauja katalikų kolegija Bos-
stone.** Buvo sumanyta surinkti
2 milijonai dol. katalikų ko-
legijai Bostone. Prezidentu iš-
rinkta Tėvas Jėzuitas Wil-
liam Devlin. Dabar praneša,
kad jau yra surinkta du mili-
jonu ir du šimtai tukstančių
dolerių.

**Teisėjas reikalauja mokyti
vaikus tikėjimo.** New Yorke
teisėjas Harry S. Lewis tyri-
nėjo vaikus — prasikaltėlius,
kaip jie pažįsta tikėjimą. Ji-
sai ištyrė, kad trys penktos
dalyvės viešų mokyklų vaikų
neturi mažiausio supratimo apie
"Dešimtį Dievo Įsakymų". Ji
sai pataria nors vieną dieną
į savaitę mokyti vaikus tikė-
jimo dalykų.

**Tretininkai apvaikščioja septi-
nių šimtų metų sukaktuves.**

V. Jezaus įžengimo į Dangų
šventėje (Sestinėse.) Romoje
prasidėjo graži—iškilminga su
Švenčiausiu Sakramentu procesija.
Sienuet sukako lygiai 7
šimtai metų, kaip šv. Pran-
ciskus Asizičtis įsteigė Treti-
ninkų draugiją. Procesija prasidėjo
iš Pranciškonų Bazilikos
"Ara Coeli" ir nusileido nuo
Kapitoliaus Kalno. Gatvė, kuria
ėjo procesija, buvo išbars-
tyta gelėmis, namai padabinti
silkais, divonais pagerbti
Išganytoja Sv. Sakramente,
Švenčiausiąjį nešė Jo Eminen-
cija Kardinalas Giorgi, protek-
torius Pranciškonų. Dalyvavo
daugelis vyskupų kapose, ku-
nigai kamžose. Prie Tretininkų
priguli neturtėliai darbi-
ninkai, ir kardinolai, ir kuni-
gai. Prie Tretininkų priguli
ir dabartinis popiežius Bene-
diktas XV. Svetiška Italijos
valdžia leido eiti procesijai su
Švenčiausiu Sakramentu Rymo
gatvėmis, leido duoti palaimi-
nimą su Švenčiausiu nuo lip-
tų bažnyčios Al Jezu, bet neda-
leido dalyvauti popiežiui Bene-
diktui XV. Iškilmės buvo
keturias dienas. Sv. Bažnyčios
buvo paraginimas prašyt pa-
saului ramybės per užtarymą
sv. Pranciškaus.

**Panašios procesijos buvo Tu-
rine ir Milane.**

Rugsėjo mėnesyje yra ren-
giama visų šalių Tretininkų
susirinkimas į Asyžius. Bus
tenai delegatai ir iš Amerikos.

Jaunas Kankinys.

Angliškai parašė *Kun. Alexander.*
(Pabaiga).

— Tėveli, jis ką tik ištarė, ar Granienė atidavė jums penkdešimtį?

— Viskas gerai, Vincuk. Jei dar neatidavė, tai atiduos. Tu neužilgo eisi dangun; nesirupink daugiau nieku, tik mintyk apie mūsų Viešpatį, kurį neužligio pamatysi.

— Bet, Vincuk, ką tu padarei su tuo penkdešimčiu, kurį tau daviau?

Jis pažiūrėjo tiesiog man į akis.

— Tėveli, atsakė ligonis vargiai išstardamas žodžius, aš atidaviau kam buvo reikalingesnis važiuoti karu, negu man. Atsimenate, jus sakėte mylint kitus labiau už save, paauko-
jant savo gyvybę, idant pagelbėjus kitiems galima tapti kankiniu. Tėveli, tą vakarą aš kone visai sušalau. Man buvo taip šalta einant namon, ir kada smarkus šaltas vėjas nedavė kvėpuoti ir kraujas prasimušė, aš meldžiau Dievo, kad galėčiau tapti kankiniu, bet aš tik apalpa.

Tad čia visa pinigų paslaptis. Vaikas atidavė savo ke-
lionės pinigus kitam, bandė pareiti pėšias namon per užsalu-
sų upę. Jo silpni plaučiai sušalo ir liovė gaivinti jį. Jis dabar
guli ant mirties patalo, nes tokia buvo jo gailestingumo pasek-
mė. Raudona saulėlaidos varsa pranašavo jo mirtį.

Jis nekaltas ir pats pasiaukavęs mirė tą naktį. Paskutinis
jo didelių rūdų akių pažvelgimas buvo į kryžių, kurį laikiau
savo rankose.

Aš atlaikiau Mišias už nabašninką, ir laidotuvsė pasa-
kiau pamokslą apie jį, apie jo gailestingus darbus, jo mir-
ties priežastį. Daug žmonių buvo susirinkę bažnyčioje, jo dai-
lus pavyzdingas gyvenimas buvo daugeliui žinomas.

Pirmą negu nusivilkau rubus, senas baltplaukis žmogus
ėjo zokristijon.

— Tėdovanoja man Dievas, Tėveli, jis tarė verkdamas, aš
nežinodamas tapau priežastimi to vaiko mirties. Aš buvau
ties kampu ir laukiau karo ateinant tą antradienio naktį. Te-
turėjau lygiai vieną penktuką su savimi, o buvo labai šalta.
Mažas pinigas iš senų nušalusų pirštų puolė į sniegą. Tuosyk
atėjo vaikas ir aš prašiau jo paieškoti. Jis pasilenkė ieškot,
ir tad karas taip greit atbėgo, kad nebuvo nei minutės laiko.
Aš liečiau skubinti kuo greičiau. Jis įdėjo pinigą mano rankon
ir nubėgo savo keliu. Aš maniau tai buvo tas mano penktukas,
kol įlipau karan. Tada pamaciau, kad tai naujas penkdešim-
tis. Aš nežineju kas tai atsitiko, ir lig šiol jis vis man stovi
akyse. Aš tikrai bučiau visai sušalęs, jei nebučiau galėjęs tą
naktį patekti karan, nes tai buvo nepaprastai šalta, o aš tik
galiu palengvėliai eiti. Netikėtai man teko čia ateiti išklausa-
ti šiu Mišių, ir sužinoti, kad jis paaukojo savo gyvastį už ma-
ne! Senelis balsiai graudžiai verkė.

— Taip, tariau aš, o mano širdis buvo pilna jausmo, jis
paaukojo, savo gyvybę už tamsią. Kankinys vos tik dvylis-
kos metų.

Virėjos Atvirtimas.

Angliškai parašė *Kun. Alexander.*

Man teko keletą dienų praleisti labai gražioje vietoje.
Tai buvo spindintys ežerėlis, lyg žiedo akis įtaisyta į tarpą
neaugstų kalvelių apžėlusiu medžiais. Nuotakios žalios lan-
kos leidosi iš visų pusių žemyn prie vandens. Baltų avių
pulkas ganėsi pievoje. Senas vandeninis malunas pirm ko-
kį penkių dešimčių metų statytas. Jis malė ukininkams
javus, pjovė lentas. Jei ne jis, ne paskėčių krykštavimas
ežere, ne krintančio vandens pliuskėjimas, tai visa vieta
butų buvusi tyli, kaip Tebaidos dykuma.

Aš buvau atvykęs pas seną sergančią moteriškę, kur
šešerius metus išbuvo stabo ištikta, nejudindama nei ran-
kos, nei kojos. Jos kantrybe stebėjosi visi pažįstami ir ap-
linkiniai. Bet šitas apsakymėlis nepasakos apie ją, tik, ne-
sijuok, skaitytojau, — bet apie jos virėją! Jug tamista ži-
nai poeto Owen Meredith's eiles.

We may live without friends

We may live without books

But civilized man cannot live without cooks.

t. y. Mes galime gyventi be draugų, mes galime gy-
venti be knygų, bet civilizuotas žmogus negali gyventi be
virėjų.

Tai-gi ir mano istorija yra apie virėją! Ji parodys
skaitytojams kaip stebėtinai yra Dievo takai, ir kaip įvai-
riais budais jis grąžina į savo kaiminę iškydusius aveles.

Ji buvo smarki jauna moteriškė kokių dvidešimties še-
šių metų, labai gera, mokanti savo amatą ir turėjo labai
gražų veidą, buvo papratusi drąsiai, bet padoriai žiurėti į
akis kam reikėjo. Aš pastebėjau ją gana tankiai vaikščio-
jant aplinkui ir labai atyžiai domintis į mane, lyg ji būtų
niekad nemačiusi žmogaus taip apsiirergusio kaip aš. Taip
spėdamas aš apsirikau. Progai pasitaikius ji baimingai,
bet su pagarba tarė:

— Tėveli, aš norėčiau būti katalike.

— Ar tai Tamista dar nekatalikė?

— Tėveli, mes vis gyvename toli nuo miesto, aš netu-
rėjau progas gerai išmokti religijos. Mano tėvas buvo nekata-
likas. Jis jau miręs. Mano motina perėjo į katalikas, aš
tapau pakrikštyta ir priėmiau Pirmą Komuniją. Tai buvo
seniau. Kaip išvydau tamistą ir išgirdau kalbant, taip kas
ženin kas pakilo mano širdyje. Aš labai noriu daryti kas rei-
kia.

Tai mat, šventi maldos žodžiai, kuriuos aš turėjau kal-
bėti pas ligonį; artymo meilės darbas, kurį aš buvau siu-
stas atlikti, pataikė tai moteriškai į širdį ir pažadino jos
tikėjimą.

— Bet, dukrele, kodėl tamista iki šiol nedarydavai kas
reikėjo? — užklausiau aš.

— Ką darysi, tėveli! Mano vyras neliauja gėręs jau
treči metal. Jis vaiklojasi, arba tūpso apie namus, keikia
ir plusta religiją, ypač katalikų Bažnyčią. Man nusibodo
ginčytis su juomi. Kitaip negalima buvo sugyventi su juo
tik reikėjo palikti Bažnyčią ir religiją. Bet, tėveli, nuo to
laiko nebuvo ramu man širdyje.

— Ar juodu turita vaikų?

— Taip, mergiškia dešimties metų, berniukas dviejų.
Juodu tebėra nekrikštyti.

— Vargšai, nekalti, vaikeliai! Jug tamista žinai, kad
be krikšto juodu Dievo veido neregės!

— Taip, tėveli! Tai-gi aš noriu pakrikštyti juodu ir
vėl imti pildyti savo priedermes. Mat aš buvau šešiolikos
metų, piemenė, kad aš pabėgau nuo tėvų. Mudu susižiedo-
jova pas protestantų ministrą.

— Na, tai tau! Tamista pasidarei sau painių. Kas
nauda užtylėjus? Tamistai prisieis pakalbėti su savo kle-
bonu.

— Bet, tėveli, ar tamista nieko negali pagelbėti man?
Ar negalima nueiti su manim ir nors pakrikštydinti vaikus.
Aš žaduosi išauginti juodu katalikiškai ir pačiai imti da-
ryti kas reikia, kaip tik turėsiu progos. Tėveli, man rodėsi,
kad Tamista atsinešė Dievo malonę į šituos namus: ji pa-
lietė mane tiesiog už širdies. Iš to aš ėmiau norėte norėte
gerai apseiti, nors tuodu vaiku pakrikštydinti. Jug jei-gu
juodu numirtų, aš išiečiau iš proto. Žinau jų dviejų pražu-
tis butų ant manų dušios. Aš taip bijau viena eiti pas kle-
boną.

Tą ištarus greitais sakiniiais ji ėmė verkti. Mačiau, kad
dalykas yra rimtas, bet ką aš turiu daryti? Ne mano darbas
kištis į svetimos parapijos dalykus. Ką galėtu mintyti klebo-
nas, jei atvažiuos į jo parapiją kunigas imtų šeimyninkauti.
Iš kitos pusės, dvi duši pakrikštyti, vyrui ir jo pačiai, jei
pasiseks, praminti taką į šviesą, keturis asmenis sutelkti
pas Išganytojo kojas vis-gi geras tikslas. Ir šiaip ir teip ap-
parstęs, aš galutinai apsisotėjau prie minties, kad nueiti su
moteriške pas kleboną butų gal ir neblogas daiktas. Teip ir
pasiketinau padaryti.

— Tai teip, žmonele, tariau aš. Nueisiu su tamista pas
kleboną ir pažiūrsiu ką galima padaryti. Ar negalėtu pa-
vadinti čion vaikus, kad aš šiek tiek pamokyčiau mergaitę
prieš krikštą. Jug ji jau diktoka!

— Ačiū, tėveli, visa širdimi! — tarė moteriškė pilna
džiaugsmo. Kol-gyva neužmiršiu tos malonės. Byto, aš
pristatysiu čia savo vaikus. Aš vis išrasiu priekabę kelianti
i kaimą, nes pats mane užmuštų, jei jis žinotų, kad vežu juo-
du į krikštą.

— Kaip toli-tas kaimas?

— Šešios mailės, bet mes turime arklį ir vežimėlį, tai
gana lengva nuvažiuoti.

Šešios mailės, tai ne mažmožis, pamintijau aš ir ėmiau gai-
lėtis savo pažadų. Bet ant rytojaus atėjo mergaitė. Ji trok-
štė troško krikšto. Išmokinau ją maldelių, išaiškinau kas
reikia, kad suprastų krikšto reikšmę, dovanojau mažytę mal-
dų knygelę ir mačiau, kad mergaitė taip skaitė lyg ryte ri-
jo knygutės žodžius. Matyt, buvo Dievo darbas; tai be
abejonės pasiketinau nuvesti tą visa iki galui.

Sekmadienije po pietų išvažiuoavė i kaimą. Mus už-
klupo smarkus lietus su griausmais ir žaibais. Perbuvę pa-
tį baisiausią laiką pakelėje pasitaikiusiame kluone kelia-
vome toliau purvais ir nuvažiuoavė i kaimą. Pirmiausiai
aš vienas nuėjau pas kleboną. Mą išaiškinus dalyką pasi-
rodė, kad klebonas pažįsta vargšę moteriškę ir tankiai gai-
lėdavosi jos, kad ji neturi drąsos pasipriešinti vyrui. Ma-
no įsikūšimą klebonas priskaitė lyg prie stebuklingų nuo-
tikų. Jis apsiėmė tuojaus pakrikštyti abudu vaiku ir nu-
ėjęs į zokrastiją tuojaus priengė visa kas reikia. Jis pa-
mokino motiną, ji jam žadėjo išpildyti visus jo paliepi-
mus. Vaikai tapo pakrikštyti; aš buvau krikštotėvas. Na
ir linksmi visi keturi grįžom namo.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

MIŠIOS IR PINIGAL.

Klausimas. Sv. Mišių auka yra brangiausia ir naudingiausia.
Dušioms skaistykoje esančiomis jos labai reikia, kad pasiliuo-
suotų atsiteisusios Dievo teisybei. Bet ir tas dalykas surištas
su pinigais. Katalikas žmogus, norėdamas pagelbėti dušioms
skaistykoje esančioms užprašo kunigą atlaikyti šv. Mišias.
Kunigas nustatė kainą: skaitytos doleris, giedotos — penki.
Giedotos laikomos sekančioje savaitėje, skaitytos neskiria
laiko. Ką tai reiškia? Ar dėl pinigų nepajuokiami sakramen-
tai ir apeigos. Taip pat su laidotuvsiais. Jei miršta turtingas
katalikas, tai sukvičiama daug kunigų, laikoma daug Mišių
už jo dušią. Jei neturtingas, tai apsieina su vienomia arba vi-
sai be Mišių. Nesuprantu kokis čia dalykas: nejaugi už pini-
gus pirkliavama nevien pasaulinius daigtus, bet ir dvasinius?
Daytonietis.

Atsakymas. Negalimas daigtas, kad visi žmonės butų ku-
nigai. Reikia, kad kas nors dirbtų ir žemės darbus atnešan-
čius naudę pinigais. Ne visiems žmonėms esant kunigais, ne
visi gali laikyti Mišias. Jei-gu pasauliečiai žmonės negalėtų

panaudoti savo pinigus mirusių giminių dušioms, tai negalė-
dami patys laikyti Mišių, turėtų mažiau priemonių sušelpiti
tas dušias.

Mirusiems pinigai nėra reikalingi, bet jie yra naudingi
žemiškiems Bažnyčios reikalams; tarp kitko, dvasiškijai ul
laikyti. Jog ir katalikų kunigams reikia valgyti, apsiirngti
triba turėti. Jei žmogus savo anka prisidedamas prie dvasi-
kijos išlaikymo reikalauja, kad už tatau Bažnyčia išakytų ku-
nigams atlaikyti Mišias už jo mylimus nabašninkus, tai Baž-
nyčia tą išpildo.

Mažas daigtas yra pinigas, kurį žmogus duoda Bažnyčiai
per kunigo rankas. Didis daigtas yra Mišios, kurias Bažny-
čia per kunigą duoda žmogui arba jo šelpiamai dušiai. Šiek
tiek prasilavinusiam žmogui lengva suprasti, kad Bažnyčia
nedaro blogo, kuomet ji rupinasi dvasiškijos maistu ir trioba,
arba kuomet teikia dvasios malonių tiems, kurie Bažnyčiai
padeda išpildyti jos uždavinį. Kas tą Bažnyčios apsejimą pa-
vadina pirkliavimu, tas gerą daigtą išniekina blogu žodžiu.

Nei pasaulietis žmogus nei kunigas nežino kada mirs. Gal
pasitaikyti ir kunigui numirti pirma negu suskubs atlaikyti
Mišias, žadėtas žmonėms už jų duotas Bažnyčiai aukas. Ku-
nigui mirus kiti kunigai turi atlaikyti Mišias, kurias Bažny-
čia jo lupomis žadėjo žmonėms. Todėl aukas priimdami ir Mi-
šias žadėdami turi prisilaikyti vienokių taisyklių. Tai-gi vys-
kupai išleidžia įsakymus parodančius už kokias aukas galima
žadėti Mišias. Kunigas gali vieni dovanai atlaikyti Mišias,
bet jei ne dovanai laiko, tai turi pildyti vyskupijos tvarkos.

Dienos paskyrimas Mišioms laikyti priklauso nuo kunigo.
Giedotinių Mišių žmonės prašo mažiau negu skaitytinių, del-
to giedotinėms yra lengviau skirstyti laikus. Skaitytinių Mi-
šių Lietuvių parapijose buvo prašoma tiek daug, kad klebonai
patys negali jų visų atlaikyti, todėl jie jas siunčia kunigams
neturintiems parapijų, nesuseinantiems su žmonėmis ir negau-
nantiems aukų su sąlyga atlaikyti Mišias. Tokių kunigų yra
gana daug: seminarijų profesoriai, augstųjų mokslių studen-
tai, laikraščių leidėjai, vienuoliai ir kitoki. Siūsdamas jiems
Mišių intencijas, klebonas negali pasakyti kada jie galės jas
atlaikyti, nes jie ne iš vieno klebono gauna.

Kartais ir pačiam klebonui priseina neatlaikyti Mišių ža-
dėtąja diena. Sekmadienije jis pagarsina visos savaitės Mi-
šias, bet po pagarsinimo pasitaiko kam nors numirti para-
pijoje. Tada palaidojimo dienoje Mišios buva už nabašninką,
o ne už tą, kam buvo žadėtos. Tik tos žadėtosios Mišios ne-
prapuola, o klebonas jas atideda ant vėliaus arba nusiunčia
į kitą bažnyčią. Tokia tvarka visai nėra pajukimas, o yra
išmintingas dalyko sutvarkymas.

Kunigas visu savo gyvenimu tarnauja Bažnyčiai. Pasau-
liečiai turi jai patarnauti nors dalimi, jei ne savo gyvenimo
tai nors savo turto. Tikėtai tos tiesos žmonės nelabai skubina-
si pripažinti, kol kokis nors reikalas nepriverčia. Dažniau-
siai moterystė ir šermenys priverčia žmones duoti Bažnyčiai
auką sulig savo turto didumo. Vargšai duoda mažai, turtuo-
liai duoda daug. Bet Bažnyčios patarnavimas už tas dovanas
nėra naudingesnis turtuoliams negu vargšams.

Vienos skaitytos Mišios atlaikytos už varguolį nabašninką
padaro jo dušiai daugiau naudos, negu brangus išlydėjimas
iš namų, ilgi giedojimai, chorų samdymas, pamokslų sakymas,
bažnyčios langų užtiesimas tamsiais audeklais ir visi kitoki
papuošimai. Net ir Mišios varguoliui galinėiam užprašyti tik
vienas yra naudingesnis vienos negu didžtūriams penkerlos,
kuomet jis galėjo užprašyti dešimtis.

Jei-gu į kokią nors įstaigą neša pinigus varguoliai ir tur-
tuoliai, tai įstaiga priimdama įmokešius turi priėmimo rašė
pažymėti kiek gavo: varguoliui davusiam dešimtį dolerių ne-
gali parašyti tukstančių, nei didžtūriui da-
vusiam tukstantį, negali parašyti, kad jis davė tik dešimtį.
Tokis varguolių ir turtuolių lyginimas butų ir neprotingas ir
nedoras. Lygybė yra tada, kada yra parašyta tiek, kiek gau-
ta.

Šermenų iškilmės yra Bažnyčios kvita parodanti kiek kas
davė aukos. Tas pakvitavimo budas yra geras tuomi, kad
paskaitina žmones savo aukas taikyti prie savo turto. Nors
žmonės kartais ir tame padaro ir klaidų ir suktybių, bet Baž-
nyčia jų negaudo ir nepeikia. Jei žmonės taip-pat nesiskubintų
peikti kitus, tai nebūtų priekaištų dėl ėmimo pinigų už skai-
tytas ir giedotas Mišias bei laidotuves.

ĮVAIRŲS KLAUSIMAI.

Klausimus duoda *E. S. Kamjins.*

Kl. 3. Ar Bažnyčios įstatyme yra, kad Mišios perkamos
ar neperkamos?

Atsak. Mišios nėra tavoras arba pirkiny. Bet Bažnyčios
įstatyme yra, kad žmonės duoda auką pinigų, idant kunigas
aukotų Mišias Dievui. Todėl nemokinti žmonės sako: "už-
pirkti Mišias, o mokinti sako: "užprašyti Mišias". Kiekvie-
nos Mišios yra laikomos ne vieno žmogaus vardu, nei kuni-
go vardu, o tik visos Bažnyčios vardu. Kas nori, kad Bažny-
čia jo reikalams aukotų Mišias, tas sulig Bažnyčios įstatų
prisideda prie dvasiškijos išlaikymo duodamas paskirtą su-
mą pinigų.

Kl. 4. Ar moterų įvedimas eina iš mados.

Ats. Niekas negali iš ten išėiti, kur nėra buvęs. Moterų
įvedimas į Bažnyčią po kudičini niekuomet nebuvo mada, del-
to negali iš jos išėiti. Jei kuriose šeimynose nyksta skirtu-
mas tarp moterystės ir paleistuvystės, tai tų šeimynų moti-
noms nei netinka prašyti kunigo, kad jis jas visos bažnyčios
aktivaizdoje pagerbtų už pagindymą žmogaus.

Kun. P. Bučys.

Yra daly
nesmagu y
rašyti reiki
didžiausias
Prie toki
nės šlandie
delegacijos
su Lenkais

Jeigu sp
derybų eis
džiai netin
didžiai nerv
kų endekai
jau ruošias
paskutiniuos
uyti, jog
darbas jau
vaisių. Be
Lenkų į v
tura gali t
kad jie ne
kojų iš Silė
puotos Liet
ra pusė.

Iš kitos
gacijos yra
dėjimas, k
debarpai t
kurie yra i
mą ir tai
Priseina da
kių pažadu
rybių, o k
daug apelit
gana.

Kaip mat
stovybėje
vos Deleg
delei Vilnia
legacija yr
eiti su Len
sutarti, tin
jų nepulti,
musų žemė
Lenkija, ti
rimės konve
kijai liuos
žinkeliais ir
jų neimti n
didesnės ka
bus nustat
gyventojų,
kiškiai kal
piliečiams k
ją ir tuo tik
antųValstyl
tikrą sutar
žada respo
tarp Lenkų
sutarti ir p
statyti šia
ir t. t. Iš v
sutarties
dviejuose k
mes gavan
ja privalan
vos Demok
suverinitetą
jo teritorije
kija prisiža
tuvos suver
dijos teritori
tikty, jog
pripažins t
riją Lietuv

Tai-gi,
straipsnių.
Lenkija tu
tiesioginiai
Vilnių ir
Apie Lydą,
ką ar kitas
koma. Rods
visos Lietu
pažintus —
kyta ir nep
ir pirmame
sėdyje — j
sostine ir p
puola dar p
kad ir ji be
suverinitetą
likos apt to
nusižeminiz